

Розглядаючи фондовий ринок як об'єкт банківської діяльності слід пам'ятати, що банки залишаються найбільшими інвесторами фондового ринку, потужними його суб'єктами та емітентами. А це означає що комбінації загроз банків на фондовому ринку значні, протистояти яким необхідно комплексно та ефективно. Операції з цінними паперами посідають друге (після кредитних) місце за ступенем загроз. Якраз під час цих операцій значна частина клієнтів банків і самі банки зазнають збитків, втрачають можливості ефективного вкладення своїх коштів та отримання корпоративних прав перспективних підприємств. Саме діями шахраїв фондового ринку клієнти банків можуть отримати цінні папери безперспективних або неіснуючих емітентів, а в деяких випадках, вклавши кошти, і зовсім не отримати жодних прав.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Серік Т.О.

Науковий керівник – Конопліна О.О., асистент

За умов інтеграції економіки України в світовий економічний простір на перше місце виходить дослідження перспектив функціонування підприємств різних форм власності, можливостей ефективного використання ними фінансових ресурсів. У зв'язку з цим все більшої актуальності набуває проблема фінансово-економічної безпеки підприємств та можливості її моніторингу. Винесення проблем безпеки підприємства на перший план обумовлене посиленням конкурентної боротьби між підприємствами, систематичною нестачею фінансових ресурсів для підтримання ліквідності діяльності, значною кількістю збиткових підприємств та підприємств-банкрутів, а також необхідністю безперервного процесу адаптації до сучасних умов господарювання. Недостатність бази державної політики протистояння внутрішнім та зовнішнім загрозам, а також наявність внутрішньодержавних політичних, економічних, правових та соціальних протиріч, вимагає звернення уваги на стратегію національного розвитку для урахування в ній значущості забезпечення стабільного розвитку економічних суб'єктів первинної ланки економіки.

Трансформаційні процеси, що відбуваються у вітчизняній економіці, а також низка економічних реформ вимагають відповідного розвитку підприємств, що є індикатором прояву економічної активності населення. В свою чергу, економічна безпека підприємства є суттєвою складовою державної та регіональної безпеки, а в ринкових умовах – конкурентоспроможності країни.

Отже, об'єктивною потребою кожного підприємства є розробка заходів щодо впровадження системи фінансово-економічної безпеки, особливо в умовах кризи, недобросовісної конкуренції та нестабільності податкового законодавства. Будівництво є однією з найважливіших галузей системи сучасної економіки України, тому актуалізується проблема зміцнення фінансово-економічної безпеки будівельних підприємств.

Недостатність уваги до підвищення рівня фінансово-економічної безпеки вітчизняних підприємств є значною перешкодою до підвищення ефективності їх діяльності, створює загрозу розвитку та в цілому функціонування підприємств будівельної галузі. Це є об'єктивною передумовою дослідження проблеми фінансово-економічної безпеки, розробки підходів до її зміцнення.

Відтак, фінансово-економічна безпека – найважливіша якісна характеристика економічної системи, яка визначає її здатність підтримувати нормальні умови функціонування; стійке забезпечення ресурсами та розвиток, а також послідовну реалізацію економічних інтересів.

Поняття «фінансово-економічна безпека» є комплексним та неоднозначним. В науковій літературі немає єдиного загально визнаного трактування економічної безпеки. Дослідженням проблеми економічної безпеки на рівні підприємства займалися як вітчизняні, так і зарубіжні економісти. Серед яких Р. Качалов, Г. Клейнер, А. Одінцов, В. Сенчагов, В. Тамбовцев, В. Шликов, В. Ярочкін, О. Ареф'єва, А. Кірієнко, Д. Ковальов, С. Покропивний, Н. Реверчук, Барановський О. І., В.Л. Оргинський, І. Чумарін, В. І. Кириленко та інші.

Проаналізувавши існуючі підходи до визначення понять «фінансова безпека» та економічна безпека», можна охарактеризувати комплексне поняття «фінансово-економічна безпека». Найбільш чіткі визначення сутності фінансово-економічної безпеки можна знайти в працях І.П. Мойсеєнко та О.М. Марченко: «фінансово-економічна безпека підприємства – це такий його фінансово-економічний стан, який забезпечує захищеність його фінансово-економічних інтересів від внутрішніх і зовнішніх загроз та створює необхідні фінансово-економічні передумови для стійкого розвитку в поточному та довгостроковому періодах». Більш комплексним та повним є визначення В.Л. Оргинського, що фінансово-економічна безпека «це результат комплексу складових, орієнтованих на усунення фінансово-економічних загроз функціонування та розвитку підприємства і забезпечення його фінансової стійкості й незалежності, високої конкурентоспроможності технологічного потенціалу, оптимальності та ефективності організаційної структури, правового захисту діяльності, захисту інформаційного се-

редовища, комерційної таємниці, безпеки персоналу, капіталу, майна та комерційних інтересів». Єдиної думки щодо визначення сутності фінансово-економічної безпеки підприємства немає.

Таким чином, можна тлумачити цей термін, виходячи із понять стабільності фінансового стану та захищеності від загроз, як внутрішніх, так і зовнішніх. Також доречним є розглядання фінансово-економічної безпеки на кожному етапі життєвого циклу підприємства, короткостроковому та довгостроковому періодах.

РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ В СИСТЕМІ ФАКТОРІВ РОЗВИТКУ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА МІСТА

Михайлик Т.В.

Науковий керівник – Решетило В.П., д-р екон. наук, професор

Політика ресурсозбереження займає центральне місце в діяльності не лише регіональної, а і світової економіки. Зокрема, на Всесвітньому самміті в Давосі особлива увага приділялась збереженню навколишнього середовища і відзначалось, що задача урядів всіх країн світу полягає в підтримці ресурсозбереження світової економіки, сприянні впровадженню інтегрованого підходу в процес формування політики, направленої на забезпечення ефективного землекористування, підвищення енергоефективності, зменшення забруднень навколишнього середовища, зниження завантаженості, зменшення несприятливого впливу на здоров'я людини, запобігання виникненню відходів, розвитку рециклінгу та застосуванню екологічно дружніх альтернативних матеріалів з участю державних органів влади.

Для України особливого значення набуває адаптація вітчизняної ресурсозберігаючої політики по політики споживання ресурсів у розвинених країнах світу, які ще на початку 1980-х років пережили велику енергетичну кризу і розробили власні шляхи ресурсозбереження.

В концепції ресурсозбереження як фактору сталого розвитку міст посилюється значення підприємств житлово-комунального господарства, реформування якого багато в чому залежить від подальшої демократизації регіонального і місцевого самоврядування, яке стримується адміністративними важелями державного управління. В Україні вже зараз розроблено багато програм по ресурсозбереженню в сфері ЖКГ, в яких викладено сукупність найбільш актуальних наукових ідей, положень та практичних заходів щодо змін у сфері комунальної електроенергетики і досягнення на цій основі впровадження енергоефективного обладнання та технологій, надійного і сталого постачання паливно-енергетичних ресурсів із метою забезпечення населення, ко-